

בס"ד. שיחת יום ה' פ' בהעלותך, י"ט סיון, ה'תשכ"ב.

— למדריכות תחיינה, הנוסעות למחנה-קיץ „אמונה“, בחדרו הק' —

בלתי מוגה

א. עבודתכן היא להדריך את החניכות שתהיינה תחת הדרכתכן במחנה „אמונה“.

וכפי שרואים במוחש, בעיני השכל, שכאשר רוצים לפעול אצל הזולת, שמדריכים אותו, מדה מסויימת של טוב ודת („פרום“), צריכים להראות „דוגמא חי“ לכל הפחות במדה כפולה, ואז יכולים לדרוש מהתלמידה או המודרחה שתלמד מהמדריכה, ולאחרי שתפחית מזה כמה אחוזים, אזי תשאר מלא המדה שמצפים מהתלמידה והמודרחה.

ב. ענין זה שייך גם לפרשה שעומדים לקרוא בתורה ביום הש"ק — פרשת „בהעלותך את הנרות“.

ובהקדמה:

התורה היא כללית כל כך, שאפילו כאשר מדברת אודות ענין פרטי, מצוה אחת, יכולים ללמוד מזה הרבה רמזים במוסר ומדות טובות.

ועאכו"כ — ובמדה גדולה יותר — כאשר מדובר אודות מצוה שהתקיימה במשכן ואח"כ בבית-המקדש, שהי' ענין מרכזי של כל עם ישראל.

וכדברי הגמרא¹ בנוגע לעבודות שעשו הכהנים בביהמ"ק, שעשו זאת בתור שלוחים, בשליחותם של כל עם ישראל, ובלשון הכתוב בפרשת השבוע² בנוגע ללויים: „נתונים נתונים .. מתוך בני ישראל“.

ומזה מובן גם בנוגע למצוה שאודותה מדובר בפרשת השבוע — הדלקת המנורה במשכן — שהכהן עשה זאת בתור שליח עבור כל עם ישראל, הן בירושלים, הן בארץ ישראל והן בחוץ לארץ.

ואע"פ שהעבודות של המשכן אינן קיימות לאחרי החורבן — הרי בנוגע לרוחניות הענינים, דהיינו הפעולה שצריכה להיעשות בנשמת בני"י, לא שייך ענין של חורבן, וצריך להיות תמיד, כך, שהחלק הרוחני של

(2) ח, טז.

(1) ראה יומא יט, סע"א. וש"נ.

הדלקת המנורה צריך להיות נפעל גם עתה ע"י כל אחד מישראל כפי יכולתו.

ג. והענין בזה:

תוכנה של המצוה בגשמיות כפשוטו הוא — שתחילה יש פתילה ושמן ומנורה שאינם מאירים, וגם מסביבם חשוך, ואח"כ בא אהרן הכהן ומדליק את הנר, ואז, הנה לא זו בלבד שהנר דולק ומאיר, אלא שעל ידו נעשה אור גם מסביב למנורה, בכל המשכן וביהמ"ק, וכדברי חז"ל (במדרש³ ובגמרא⁴) שהאור נמשך ונתפשט גם מבחוץ למשכן וביהמ"ק. וזוהי גם הוראה — שכאשר מתעסקים עם יהודי שנשמתו אינה מאירה עדיין, מאיזו סיבה שתהי', אם באשמתו או שלא באשמתו, והיינו, שמציאות הנשמה — "נר הוי' נשמת אדם"⁵ — היא בשלימותה, הפתילה שלימה, ויש גם שמן, ויש גם מנורה, הכלי שבו נמצאים הפתילה והשמן, שבכללות הרי זה הנשמה והגוף, ואעפ"כ יכול להיות מצב של חושך, לא רק מסביב, אלא אפילו הפתילה והשמן עצמם אינם מאירים — אזי מוטלת מצוה על כל אחת מכן, על כל אחד מאתנו, וכל בני"י בכל מקום שהם, להדליק את נשמתו של יהודי זה,

ולא די בכך שהנשמה עצמה תהי' דולקת ומאירה, אלא כפי שהי' במנורה שבמשכן וביהמ"ק, שהמנורה האירה גם את המשכן וביהמ"ק, וכך צריכה נשמתו של יהודי להאיר את המשכן והמקדש שלו, שזוהו הבית שלו, ובאופן שמשם תצא אורה לכל העולם.

ד. וזוהי גם המצוה והזכות הגדולה שיש לכן:

בהיותכן מדריכות — שגם עובדה זו היא בהשגחה פרטית, ככל עניני בני"י — הרי הקב"ה בוטח בכן ומפקיד בידכן למשך כמה שבועות ילדי ישראל, נשמות ישראל, כדי שתקיימו בהם את המצוה: "בהעלותך את הנרות", להדליק ולהאיר אותם, ובאופן שיאירו את בתיהם ואת כל סביבתם.

וענין זה צריך להיות באופן "שתהא שלהבת עולה מאלי" (כפירוש רש"י), והיינו, שהנר יאיר מעצמו גם לאחרי שהכהן הולך מן המנורה, וכך תצליחו גם אתן בפעולתכן במשך שבועות אלו להאיר את התלמידות שתהיינה תחת הדרכתכן, באופן שגם לאחרי שתפדרו, והתלמידות יסעו

(4) מנחות פו, ב. וש"נ.

(5) משלי כ, כז.

(3) תנחומא פרשתנו ב. במדב"ר פט"ו, ב.

ועוד.

ויחזרו לבתיהן ולבתי־הספר, תהי' אצלן "שלהבת עולה מאליי", להאיר בעצמן ובבתיהן ובכל הסביבה.

זכות הרבים תלוי בכך, והזכות של מילוי עבודה קדושה זו תעמוד לכן להאיר את נשמותיכן, ולהצליח בענייניכן הכלליים והפרטיים במשך כל השנה.

ה. השי"ת יעזור שיהי' לכן קייץ בריא כפשוטו, הן בענינים הקשורים עם הגוף והן בענינים הקשורים עם הנשמה, ותצליחו במילוי שליחותו של הקב"ה להדריך את התלמידות בדרך התורה והמצוה, ויומשך אח"כ בברכה והצלחה על כל השנה.

היו בריאים, וקייץ בריא בגשמיות וברוחניות.

